

Wiosenny Dzień Wspólnoty Diakonii Diecezjalnych 4-5 kwietnia 2014 r.

Wyzwania dla Ruchu Światło-Życie płynące z kanonizacji Jana Pawła II

WSTĘP

Założyciel Ruchu Światło-Życie, sługa Boży ks. Franciszek Blachnicki wielokrotnie podkreślał, że kard. Karol Wojtyła – Ojciec Święty bł. Jan Paweł II wywarł wielki wpływ na rozwój charyzmatu naszego Ruchu. Wspominał o tym w sposób następujący: „Spotkania Ruchu Światło-Życie, a także poszczególnych oaz i grup oazowych z kardynałem K. Wojtyłą, liczne zwłaszcza w archidiecezji krakowskiej, były spontaniczne, sytuacyjne, nie widać w nich żadnego planowania czy systematyki. Jednak z perspektywy ogarniającej całościowo rozwój Ruchu Światło-Życie nie można już mówić o przypadku. Trudno bowiem nie dostrzec kierującego palca Opatrzności Bożej, gdy przełomowe momenty w dziejach Ruchu, kolejne etapy krystalizowania się jego świadomości, splatają się w przedziwny sposób ze spotkaniami z kardynałem K. Wojtyłą, a następnie z papieżem Janem Pawłem II”¹.

Kardynał Wojtyła był częstym gościem Dni Wspólnoty uczestników OŻK. Obserwował dynamiczny rozwój Ruchu na terenie archidiecezji krakowskiej. Od początku lat 70-tych stał się duchowym protektorem ks. Blachnickiego i Ruchu Światło-Życie². Jedną z pierwszych wizyt w Centrum Ruchu w Krościenku złożył 20.08.1970 r. Spotkał się wówczas z grupą rekolekcyjną kapłanów, kleryków i świeckich, uczestniczących w oazach oraz zapoznał z założeniami, programem rekolekcyjnym i życiem oazy rekolekcyjnej³. W następnych latach wielokrotnie odwiedzał grupy rekolekcyjne OŻK. Wziął między innymi udział w Dniu Wspólnoty, który miał miejsce 16.08.1972 r., na znajdującej się w pobliżu Krościenka górze Błyszcz, która w terminologii oazowej nosiła nazwę Góra Tabor. Spotkanie to, w którym wzięło udział blisko tysiąc osób, przebiegło w niezwyklej scenarii potężnej burzy, która towarzyszyła celebracji mszy świętej pod przewodnictwem kardynała Wojtyły. Ks. Blachnicki uznał to spotkanie za wydarzenie – symbol, które legło u podstaw szczególnej więzi z kardynałem Wojtyłą i patronatu, który później wielokrotnie roztaczał nad Ruchem Światło-Życie. Słowa wypowiedziane wówczas przez kardynała Wojtyłę uważał za szczególnie cenną zachętę do kontynuowania i rozwoju Ruchu⁴. Kardynał Wojtyła powiedział wówczas między innymi takie słowa: „Kiedy uczestniczę w tym spotkaniu wieczornym, znajdując w nim jak gdyby odzwierciedlenie wszystkiego, co dzieje się w oazach, to widzę, jak bardzo do waszych oaz weszła soborowa wizja Kościoła, jak żywy jest jego obraz w waszym doświadczeniu, w waszym przeżyciu. I to jest czymś ogromnie bliskim dla mnie nie tylko osobiście, ze względu na wspomnienia przeszłości, które częściowo są podobne do waszych doświadczeń, ale dla mnie jako dla biskupa, dla którego Sobór i obraz Kościoła przez ten Sobór wyłoniony stał się jakąś szczególną, a nawet centralną treścią życia⁵. [...] Ja myślę, moi drodzy, że jest bardzo głęboka prawda w nazwie: OAZA. W jakimś znaczeniu życie jest jednak pustynią. Grozi nam pustynia. Powiem jeszcze inaczej: groziłaby nam pustynia, gdybyście nie tworzyli oaz. [...] Myślę, że na tej oazie poniekąd każdy z was staje się oazą po to, ażeby wrócić na pustynię i żeby tę pustynię zageścić oazami. [...] Patrzę pod kątem życia naszego społeczeństwa, pod kątem życia naszej młodzieży, pod kątem wielkich zmagania, które się w tej chwili toczą, jeżeli chodzi o styl życia, o pewien świat wartości, o poziom duchowy naszego

¹ F. Blachnicki. *Godziny Taboru*. Carlsberg-Lublin 1989, s. 7.

² *Bądźcie Kościołem. Słowa Jana Pawła II do Ruchu Światło-Życie*. Red. M. Cocyk, E. Kusz. Kraków 2003.

³ Blachnicki. *Oaza Żywego Kościoła 1970*, s. 28. AKDSL. Teczka Sprawozdań Oazy Żywego Kościoła 1965-1975.

⁴ Tenże. *Godziny Taboru...*, s. 12-17.

⁵ W tym czasie ukazała się książka kard. Wojtyły *U podstaw odnowy. Studium o realizacji Vaticanum II*. Kraków 1972. Książka ta była przede wszystkim analizą soborowej myśli eklesjologicznej, której praktyczną realizację dostrzegał kard. Wojtyła w działalności ks. Blachnickiego.

społeczeństwa, a zwłaszcza młodzieży. Od tego zależy cała nasza przyszłość, społeczeństwo jutra. Dlatego wracam do mojego wniosku: jesteście tutaj na oazie, trzeba, ażeby każdy z was wziął tę oazę w siebie i żeby się stał taką oazą i żeby tymi oazami zagęścić jak najbardziej pustynię. Wtedy ona nie będzie groźna. To jest równocześnie życzenie, które wam przekazuję z całego serca, wszystkim tutaj zgromadzonym, wszystkim oazom i waszemu Ojcu i organizatorowi, który ten Ruch Żywego Kościoła zainicjował i rozwija z roku na rok. Niech Bóg za wstawiennictwem Matki Niepokalanej i Jej umiłowanego sługi, błogosławionego Maksymiliana, pozwoli oazami zagęścić pustynię, która nam grozi, aby już nie była groźna”⁶.

Kardynał Wojtyła, uczestnicząc w spotkaniach oazowych, nabrał przekonania, że zarówno praca i apostołat ks. Blachnickiego, jak i powstający Ruch Światło-Życie, są szczególnie istotnym darem dla życia Kościoła w Polsce. W czasie jednego ze spotkań moderatorów Ruchu Światło-Życie archidiecezji krakowskiej w 1972 r., w którym uczestniczył ks. Blachnicki, kardynał Wojtyła zwrócił się do niego w następujący sposób: „Chcę w tym miejscu skierować szczególne słowa do animatora tego Ruchu, który wszystkim nam pokazał, że w epoce, zdawać by się mogło tak przedziwnej, tkwią takie wielkie możliwości. Trzeba tylko je zobaczyć i obudzić, po prostu trzeba uwierzyć w Kościół i dać tej wierze wyraz, nie tylko słowny, nie tylko teoretyczny, abstrakcyjny, nie tylko kulturowy, ale życiowy wyraz, sięgający całej prawdy o człowieku, o wspólnotcie, a zarazem całej prawdy o Bogu, o Trójcy Przenajświętszej, o dziele stworzenia, odkupienia i uświęcenia, które dokonało się i stale dokonuje właśnie w Kościele i przez Kościół”⁷.

Kardynał Wojtyła ukazywał wielką wartość Ruchu Światło-Życie. Wyraził to następująco: „Ruch Żywego Kościoła, to nic innego jak przetłumaczone na język naszego życia katolickiego w Polsce wezwanie Soboru Watykańskiego II do pogłębionej i urzeczywistnionej aż do końca wiary w Kościół”. W innym miejscu dodał, że Ruch Żywego Kościoła „to jest przetłumaczona na język pewnego ruchu, pewnego działania, eklezjologia Vaticanum II w jej elementach centralnych: osoba, wspólnota ludu Bożego, wspólnota apostołska w najbardziej podstawowym znaczeniu tego słowa”⁸.

Kardynał Wojtyła dostrzegał w naszym Ruchu możliwość uzupełnienia i pogłębienia tradycyjnych form pracy duszpasterskiej oraz stworzenia środowisk, które swoim zaangażowaniem w apostołat będą w stanie przyciągnąć nowe osoby do wspólnot parafialnych. Innym przejawem więzi kardynała Wojtyły z Ruchem oraz patronatu, którego udzielał działalności ks. Blachnickiego był fakt, że brał udział w szczególnie istotnych wydarzeniach związanych z dynamicznym rozwojem Ruchu Światło-Życie. 11.06.1973 r. dokonał poświęcenia figury Niepokalanej, Matki Kościoła oraz oddania Ruchu Niepokalanej, Matce Kościoła. Wydarzenie to zostało uznane przez sługę Bożego ks. Blachnickiego za akt konstytutywny Ruchu Światło-Życie⁹. W 1976 r. kard. Wojtyła poświęcił nową kaplicę w Centrum Ruchu w Krościenku, dedykowaną Chrystusowi Słudze. Jego zaangażowanie w sprawy Ruchu Światło-Życie miało poważny wpływ na pozytywne spojrzenie innych biskupów polskich na działalność ks. Blachnickiego. Uważa się, że Dni Wspólnoty podczas OŻK zainspirowały w połowie lat 80-tych Ojca Świętego Jana Pawła II do zainicjowania przez niego Świątowych Dniach Młodych¹⁰.

Kardynał Wojtyła 5.12.1976 r. doprowadził do spotkania delegacji Ruchu Światło-Życie z Komisją do spraw Apostolstwa Świeckich Konferencji Episkopatu Polski¹¹. Było to ważne wydarzenie, ponieważ ks. Blachnicki wraz ze współpracownikami zaprezentował formację Ruchu Światło-Życie w dziecięcych i młodzieżowych zespołach liturgicznych¹², kręgach Domowego

⁶ Blachnicki. *Godziny Taboru...*, s. 18-19.

⁷ Tamże, s. 23-24.

⁸ Tamże, s. 24-25.

⁹ Tamże, s. 68-73.

¹⁰ Światło-Życie 1:1991/92 nr 2. Ewangelizacja 2000. Duch Święty. Na okładce wewnętrznej znalazły się następujące słowa Jana Pawła II, zanotowane po Świątowych Dniach Młodych na Jasnej Górze w Częstochowie: „Należy do końca życia dziękować za rozwój Ruchu Światło-Życie. Spotkanie na Jasnej Górze jest jednym z najpiękniejszych owoców Ruchu Światło-Życie”. Jan Paweł II. Jasna Góra. Sierpień 1991. Wypowiedź nieoficjalna, której świadkiem był bp I. Jeż. Również w książce *Wstańcie, chodźmy* Jan Paweł II wspomina o inspiracji płynącej od ks. Blachnickiego i oazowych Dni Wspólnoty, którą czerpał przy tworzeniu idei Świątowych Dni Młodzieży.

¹¹ Blachnicki. *Godziny Taboru...*, s. 51.

¹² Tamże, s. 65-68.

Kościola¹³ oraz akademickich wspólnotach formacyjnych¹⁴. Ks. Blachnicki ukazał go wówczas jako ruch formujący do dojrzałego chrześcijaństwa oraz do odnowy parafii poprzez apostołstwo świeckich¹⁵. W spotkaniu tym, obok kardynała Wojtyły, uczestniczyły inne ważne i znane postacie polskiego Kościoła: kardynał H. Gulbinowicz, biskup T. Błaskiewicz, prof. S. Swieżawski, o. P. Rostworowski oraz prof. S. Grygiel. W wyniku tej prezentacji, która miała miejsce u progu najbardziej dynamicznego rozwoju Ruchu Światło-Życie, jego znaczenie dostrzegły wybitne osobowości polskiego Kościoła¹⁶.

Po wyborze kardynała Wojtyły na Biskupa Rzymu, nadal trwała szczególna więź między papieżem Janem Pawłem II a ks. Blachnickim, który inspirowany nauczaniem bł. Jana Pawła II podejmował inicjatywy mające na celu wsparcie papieskiej posługi. Należały do nich Krucjata Wyzwolenia Człowieka, Plan Wielkiej ewangelizacji Ad Christum Redemptorem oraz Chrześcijańska Służba Społeczna „Prawda – Wyzwolenie”. Wydawał pismo „Głos Jana Pawła II”¹⁷, aby przybliżyć w Polsce nauczanie papieskie. Inicjatywę tę później zawiesił, ponieważ zaczęło się ukazywać polskie wydanie „L'Osservatore Romano”.

Bł. Jan Paweł II pamiętał o ks. Blachnickim i o Ruchu Światło-Życie. Podczas Pierwszej Pielgrzymki do Ojczyzny w 1979 r. pobłogosławił Krucjatę Wyzwolenia Człowieka, która została proklamowana podczas spotkania z bł. Janem Pawłem II w Nowym Targu. Podczas tego spotkania papież pobłogosławił również dwanaście koszy Pisma Świętego, które zostało następnie wręczone młodzieży jako symbol zaproszenia jej do udziału w głoszeniu słowa Bożego¹⁸. Biblie te pochodziły z pierwszego transportu Pisma Świętego przywiezionego z zagranicy, gdzie drukowano je z inicjatywy ks. Blachnickiego.

Odpowiadając na zaproszenie bł. Jana Pawła II, aby oazy polskie odwiedziły go w Rzymie, ks. Blachnicki opracował program ONŻ III stopnia oparty o koncepcję pielgrzymki do Rzymu. Następnie, mimo wielkich trudności czynionych przez władze komunistyczne, zorganizował pierwszą ONŻ III stopnia w Rzymie w 1979 r. Podczas tych rekolekcji doszło do kilku pięknych spotkań oazowiczów z Ojcem Świętym¹⁹.

Ks. Blachnicki każdą encyklikę bł. Jana Pawła II traktował jako dokument programowy Ruchu Światło-Życie, starając się odnajdywać pastoralne możliwości realizacji papieskiego nauczania. Pod koniec 1980 r. napisał do papieża, dzieląc się z nim kontaktami ekumenicznymi z ruchem „Agape”²⁰. Na list ten otrzymał odpowiedź, w której bł. Jan Paweł II zachęcał go, aby kontynuował swoje poszukiwania w dziedzinie ewangelizacji i ekumenizmu²¹.

Wspomniane przykłady pokazują, jak wielkie było przywiązanie sługi Bożego ks. Blachnickiego do bł. Jana Pawła II. Można powiedzieć, że papież był wielkim inspiratorem i duchowym przyjacielem Ruchu Światło-Życie. Można też przypuszczać, że Jan Paweł II czerpał inspirację z kontaktów z ks. Blachnickim, które pomagały mu w jego papieskiej posłudze wobec młodzieży, rodzin i ruchów eklesjalnych.

Również po śmierci ks. Blachnickiego bł. Jan Paweł II nie zapomniał o naszym Ruchu. Już w dzień po śmierci ks. Blachnickiego napisał piękny telegram kondolencyjny, doskonale podsumowujący życie i charyzmat sługi Bożego ks. Blachnickiego. Dał nam w tym tekście również pewną syntezę charyzmatu naszego Ruchu, którego celem powinno stać się „gorliwe apostołstwo nawrócenia i wewnętrznej odnowy człowieka” oraz bezgraniczne oddanie „budowaniu Królestwa Bożego” poprzez „modlitwę, apostołstwo i cierpienie”²². Treścią tego telegramu wydobył heroiczny

¹³ Tamże, s. 68-73.

¹⁴ Tamże, s. 73-76.

¹⁵ Tamże, s. 55-65.

¹⁶ Tamże, s. 76-83.

¹⁷ *Głos Jana Pawła II*. Red. Blachnicki. 1:1978 nr 1-3:1980, nr 9.

¹⁸ Blachnicki. *Godziny Taboru...*, s. 103-122.

¹⁹ H. Grabska. *Symbioza charyzmatów*. Lublin 1997, s. 45-76.

²⁰ Blachnicki. *List do Ojca Świętego Jana Pawła II w sprawie kontaktów z ruchem „Agape”*. 4 XI 1978. APP. Teczka Ruch Światło-Życie.

²¹ Jan Paweł II. *Odpowiedź Ojca Świętego Jana Pawła II na list z 4 XI 1978*. 12 XI 1978. Teczka Korespondencja z władzą kościelną, vol. A. APP.

²² Por. Jan Paweł II. *Telegram przesłany 28 lutego 1987 roku na ręce bpa S. Wesolego w związku ze śmiercią Ks. F. Blachnickiego*. Biuletyn Nadzwyczajny Ruchu Światło-Życie 1987 s. 3.

styl życia wiarą sługi Bożego ks. Blachnickiego, w pewnym sensie ukierunkowując nas do myślenia o wszczęciu procesu beatyfikacyjnego. W kolejnych latach swego pontyfikatu bł. Jan Paweł II wielokrotnie zwracał się do Ruchu, zarówno w krótkich słowach pozdrowienia w Rzymie, jak i podczas Pielgrzymek do Polski. Wspomnieć trzeba szczególnie jego słowa do oazowiczów podczas kanonizacji św. Jadwigi Królowej w Krakowie w 1997 r.²³ oraz słowa wypowiedziane również w Krakowie, podczas ostatniej Pielgrzymki do Ojczyzny w roku 2002, gdzie padły słynne, spontaniczne, bardzo osobiste i pełne wzruszenia słowa, świadczące o wielkiej miłości bł. Jana Pawła II do Ruchu Światło-Życie²⁴. W końcu przyszedł czas na piękny list do naszego Ruchu z roku 2003, który rozważymy podczas DWDD. Papieskie słowa z tego listu, o umiłowaniu Biblii, liturgii i służbie parafii, w pewnym sensie możemy uznać za „słowa testamentalne” bł. Jana Pawła II dla Ruchu Światło-Życie, ponieważ wtedy po raz ostatni zwrócił się do nas w tak bezpośredni sposób.

Doświadczyłem osobiście tej wielkiej miłości bł. Jana Pawła II do Ojca Franciszka i do naszego Ruchu, gdy jako świeżo mianowany postulador procesu beatyfikacyjnego sługi Bożego ks. Blachnickiego składałem akta procesu beatyfikacyjnego ks. Blachnickiego w Rzymie, pod koniec stycznia 2002 r. Zostałem wówczas zaproszony, wraz z ks. Henrykiem Bolczykiem i ks. Franciszkiem Chowańcem, na kolację do Ojca Świętego. Cały przebieg tego niezwykłego, dwugodzinnego „spotkania ze Świętym”, był jednym, wielkim świadectwem miłości bł. Jana Pawła II do naszego Ruchu.

Podsumowując te związki bł. Jana Pawła II z naszym Ruchem, można z całą pewnością stwierdzić, że zarówno cały Ruch Światło-Życie, jak i każda diakonia naszego Ruchu może odnaleźć w dokumentach bł. Jana Pawła II wiele impulsów i treści programowych. Trzeba się nad nimi pochylić z nową gorliwością, abyśmy w poszczególnych diakoniach Ruchu, w świetle papieskiego magisterium, jeszcze głębiej zrozumieli sens naszej posługi. Również postawa i przykład służby, który pozostawił nam błogosławiony Jan Paweł II, niech będą dla nas zachętą do podjęcia nowych zadań, które przed nami stają w poszczególnych diakoniach Ruchu. Dlatego mając to wszystko na względzie, chcemy podczas wiosennych Dni Wspólnoty Diakonii Diecezjalnych podjąć refleksję nad duchowym wpływem błogosławionego Jana Pawła II na Ruch Światło-Życie oraz nad tym, jak jeszcze owocniej wcielać nauczanie bł. Jana Pawła II w życie wspólnot naszego Ruchu.

W tym celu rozważymy dwa listy skierowane przez błogosławionego Jana Pawła II do Ruchu Światło-Życie. Jeden pochodzi z początkowego okresu pontyfikatu bł. Jana Pawła II, z roku 1980, i nosi tytuł „Bądźcie Kościołem w świecie współczesnym”. Drugi, pochodzący z końcowego okresu posługi bł. Jana Pawła II, z roku 2003, został napisany z okazji 30. rocznicy oddania Ruchu Światło-Życie Niepokalanej, Matce Kościoła, dokonanego przez kard. Karola Wojtyłę 11.06.1973 r. w Centrum naszego Ruchu, w Krościenku nad Dunajcem. Niech lektura tych dwóch bardzo ważnych listów papieskich będzie dla członków diakonii diecezjalnych formą duchowego przygotowania wspólnot naszego Ruchu do kanonizacji bł. Jana Pawła II, która będzie miała miejsce 27.04.2014 r. w Rzymie i inspiracją do gorliwej służby w diakoniach Ruchu dla budowania żywego Kościoła poprzez Plan „Ad Christum Redemptorem 2”!

Wołajmy z wiarą, wraz z bł. Janem Pawłem II: „Niech zstąpi Duch Twój i odnowi oblicze ziemi! Tej ziemi!”.

Pan z Wami!

*Ks. Adam Wodarczyk
Moderator Generalny Ruchu Światło-Życie*

Katowice, 16.03.2014 r., w II Niedzielę Wielkiego Postu, w niedzielę „Godziny Taboru”

²³ Tenże. *Słowa skierowane do Ruchu Światło-Życie 8 VI 1997 w Krakowie podczas VI Pielgrzymki do Polski*. W: *Bądźcie Kościołem...*, s. 91-92.

²⁴ Tenże. *Słowa skierowane do Ruchu Światło-Życie 18 VIII 2002 w Krakowie podczas VIII Pielgrzymki do Polski*. W: *Bądźcie Kościołem...* s. 93.

PRZYGOTOWANIE

Lektura tekstów źródłowych (w załączeniu)

PROGRAM DWDD

Piątek

- **Nabożeństwo Drogi Krzyżowej**

Propozycja wykorzystania fragmentów nauczania bł. Jana Pawła II.

Sobota

- **Jutrznia**
- **Zawiązanie wspólnoty (modlitwa, przedstawienie się)**
- **Wprowadzenie w temat**
- **Praca w grupach zadaniowych: Słowo Boże – Eucharystia – Parafia**

- **Namiot spotkania**

Ewangelia z dnia: J 7, 40-53

- **Eucharystia**

Sugestia: można przygotować komentarze na podstawie nauczania bł. Jana Pawła II

- **Godzina Odpowiedzialności. Cz. 1. Spotkania w grupach diakonijnych**

Spotkania (przygotowane przez odpowiedzialnych za diakonie centralne) prowadzą delegaci diakonii centralnych dla poszczególnych filii.

„Praca domowa”: W swoich diakoniach (w diecezjach) przygotować wykaz fragmentów z tekstów bł. Jana Pawła II związanych tematycznie z daną diakonią (nie tylko całe dokumenty, ale także poszczególne akapity dokumentów, linki do fragmentów homilii czy katechez itp.). Ważne, aby było podane dokładnie źródło (np. nazwa dokumentu i numer, data i tytuł katechez, data i miejsce homilii itd.). Rezultaty pracy przesyłamy delegatom diakonii centralnych.

- **Godzina Odpowiedzialności. Cz. 2. Wspólne spotkanie**

Podsumowanie pracy przedpołudniowej.
Ogłoszenia

- **Nieszpory**

LEKTURA

▪ Teksty bł. Jana Pawła II do Ruchu Światło-Życie

1. List w sprawie młodzieży „oazowej” *Bądźcie Kościołem w świecie współczesnym* Ojca Świętego Jana Pawła II skierowany na ręce ks. Biskupa Tadeusza Błazkiewicza

Drogi Bracie w Biskupstwie!

Pragnę przesłać na ręce Księdza Biskupa kilka słów, które kieruję do uczestników Ruchu Światło-Życie, zwłaszcza do młodzieży.

Dziękuję Wam za listy i obszerny materiał dotyczący życia, działalności i problemów, z jakimi boryka się na co dzień Wasza Wspólnota. Pozwala mi to, podobnie jak bezpośrednie kontakty z niektórymi grupami przybywającymi (dzięki Bogu) do Rzymu, z którymi spotykam się wedle możliwości, przedłużać niejako te momenty, które przeżywałem razem z Wami w Polsce, jako Metropolita Krakowski.

W korespondencji i rozmowach uderza mnie duża dojrzałość chrześcijańska, z jaką podejmujecie różne sprawy, zwłaszcza te trudne, czy to w życiu osobistym, czy też wspólnotowym. Tak, tylko w wierze znajduje człowiek prawdę, pełną prawdę o tym, co jest w nim samym i wokół niego. W wierze prostej, dziecięcej, a równocześnie świadomej, dojrzałej i wypróbowanej. Takiej wiary domagają się dziś od chrześcijan nasze czasy. Cieszę się więc, że w tym właśnie kierunku zwracacie Wasze młode serca i umysły, że tam szukacie i znajdujecie prawdę o Was i o innych. Cieszę się i dziękuję Bogu, że w tym kierunku zwraca się młodzież polska, a także i młodzież z różnych krajów świata. Patrzą na to z wielką nadzieją, otwartym sercem i ogromną wdzięcznością wobec Chrystusa Pana i Jego Niepokalanej Matki. Po zawodach i bolesnych doświadczeniach, jakich doznały ostatnie pokolenia i jakich niestety wciąż doznają pokolenia współczesne, Bóg nawiedza swój lud w sposób szczególny. I to jest znak, znak naszych czasów, który odczytywać musimy z wielką wrażliwością, z wielką gotowością serc.

Jakże więc nie dziękować Bogu, że Wy tę wielką i niepowtarzalną przygodę, jaką jest Wasza młodość, staracie się przeżywać w szczególnie sposób – w duchowej komunii młodych z Chrystusem. Tę drogę – drogę duchowej komunii, otwarcia na drugiego człowieka, wybrał Bóg już w tajemnicy stworzenia; drogę tę potwierdził i udoskonalił Chrystus, powołując do życia Kościół – jako wspólnotę ludu Bożego. Na tej drodze realizuje siebie człowiek, który jest stworzony na obraz i podobieństwo Boga. Na tej też drodze przychodzi do człowieka Bóg i Jego Zbawienie. Pogłębiajcie tę prawdę na Waszych spotkaniach, na modlitwie, przy czytaniu i rozważaniu Pisma Świętego, poprzez żywy udział w Eucharystii. Służcie wiernie Kościołowi, a szczególnie tej jego części, którą jest Kościół w naszej Ojczyźnie. Bierzcie za niego odpowiedzialność na konkretnym odcinku Waszego młodego życia. Bądźcie Kościołem w świecie współczesnym. Bądźcie drogą, którą Bóg przychodzi do Was samych, a przez Was do Waszych braci i siostr.

Proszę o światło Ducha Świętego dla Was i całej młodzieży polskiej. Polecam Was Matce Odwiecznego Słowa, Stolicy Mądrości. Niech Ona ma Was w swojej nieustającej opiece i strzeże po macierzyńsku Waszej drogi.

Księdzu Biskupowi, opiekunowi Ruchu Światło-Życie z ramienia Kościoła, Księdzu Moderatorowi Krajowemu, Moderatorom, wszystkim Oazom i wszystkim ich członkom ślę z całego serca Apostolskie Błogosławieństwo.

Watykan, dnia 15 sierpnia 1980.

Jan Paweł II, Papież

2. List z okazji 30-lecia poświęcenia Matce Kościoła Ruchu Światło-Życie

Jego Ekszelencja Bp Wiktor Skworc

Delegat Konferencji Episkopatu Polski ds. Ruchu Światło-Życie

Drogi Księżu Biskupie,

Niebawem minie trzydzieści lat od dnia, w którym dane mi było dokonać poświęcenia Ruchu Światło-Życie Niepokalanej Matce Kościoła. Wiem, że ten moment jest uznawany za akt konstytutywny Ruchu, choć jego działalność jest wcześniejsza, związana z płynącą z natchnionej intuicji duszpasterskiej posługą sługi Bożego ks. Franciszka Blachnickiego.

Bogu dziękuję za te trzy dziesięciolecia „Oazy”. Miałem okazję kilka tych lat przeżywać razem z młodzieżą zaangażowaną w Ruchu i z bliska obserwować jak owocna była ta forma duszpasterstwa. A nie były to czasy łatwe. Może właśnie w tamtych okolicznościach tym bardziej wyraziste było świadectwo wiary i zaangażowania w życie Kościoła jakie dawali moderatorzy, animatorzy i poszczególni członkowie Ruchu. Dlatego starałem się je wspierać, ufając, że tchnienie Ducha Świętego, jakie odczuwało się w coraz to nowych inicjatywach Ruchu, jest darem dla Kościoła w Polsce i na świecie. Dziś wracam pamięcią do przeżyć z tamtych lat i chcę wyrazić przekonanie, że nowe czasy nie mniej niż dawne potrzebują tego świadectwa. Może nawet bardziej niż kiedykolwiek dotąd, Kościół w Polsce potrzebuje wiary, nadziei i miłości młodych ludzi, którzy starają się budować swoje życie w oparciu o słowo Boże, o liturgię i udział w życiu rodzimej parafii.

Wydaje się, że te trzy elementy, na których jest zbudowana duchowość Ruchu Światło-Życie, stanowią jego niezwykłą wartość. Poznanie, więcej – przeżywanie treści Pisma Świętego Starego i Nowego Testamentu – to pierwszy i nieodzowny krok do poznania Chrystusa, do kontemplacji Jego oblicza i do podejmowania na co dzień wyzwań, jakie przed każdym wiernym i przed całym Kościołem stawia konfrontacja dokonująca się nieustannie między rzeczywistością tego świata i Ewangelią. Liturgia, szczególnie liturgia Eucharystii i sakramentów inicjacji chrześcijańskiej przeżywana w duchu głębokiego zrozumienia i zaangażowania, wprowadza w misterium zbawienia, które dokonało się przed wiekami w Chrystusie i w którym mamy udział dzięki widzialnym znakom niewidzialnej łaski. W końcu udział w życiu parafialnym jest wyrazem zrozumienia tajemnicy Kościoła jako wspólnoty odkupionych, którzy stanowią mistyczne ciało Chrystusa, jedno i niepodzielne, zjednoczone wzajemną miłością. Prawdziwie Boża była myśl ks. Blachnickiego, by ten Ruch związać z parafią. Nie odchodźcie od tej idei. Trwajcie w lokalnej wspólnocie Kościoła i ożywiajcie ją Waszą wiarą.

Przeżywanie tych tajemnic wydało błogosławione owoce w sercach ludzi młodych, z których wielu dzisiaj prowadzi dorosłe życie w rodzinach, kontynuując wędrówkę drogą Ewangelii. Bogu dziękuję za ich wierność i konsekwencję. Czynie to również w przekonaniu, że formacja oazowa przygotowała ich, aby byli aktywnymi świadkami Chrystusa, a równocześnie świadomymi obywatelami, zaangażowanymi w życie społeczne najbliższego środowiska, regionu czy państwa. W szczególności jednak pragnę wyrazić wdzięczność Bogu za dar powołań kapłańskich i zakonnych, które zrodziły się w łonie Ruchu Światło-Życie”. To prawdziwie wielki dar dla Kościoła. Nie przestawajmy za ten dar dziękować i prosimy, aby nadal ten Ruch był środowiskiem, w którym młodzi ludzie zyskują odwagę wiary, aby pójść za wezwaniem Chrystusa.

Wiem, że Ruch Światło-Życie dopracował się też nowej formacji, tak zwanej „Oazy Rodzin”. Jest to szczególnie cenny owoc, który należy pielęgnować. Rodzina żyjąca głębią wiary i wierna miłości Chrystusa jest przyszłością Kościoła. Niech Wasz Ruch wspiera te rodziny, niech umacnia je w jedności i pomaga przetrwać wszelkie próby.

„Oaza Żywego Kościoła” – taka była nazwa. Ta nazwa wskazywała na głębokie pragnienie uczestnictwa w życiu Kościoła, ożywiania go stylem życia zakorzenionym w Ewangelii i w liturgii. Nie rezygnujcie z tego pragnienia. Realizujcie je z Bożą pomocą, ku pożytkowi całego Kościoła w Polsce. Na radosny trud realizacji charyzmatu Ruchu Światło-Życie z serca Wam udzielam mojego Apostolskiego Błogosławieństwa.

Watykan, 4 czerwca 2003 r.

Jan Paweł II

▪ **Teksty pomocnicze:**

Publikacje Wydawnictwa Światło-Życie (więcej informacji na stronie <http://www.wydawnictwo-oaza.pl/aktualnosci/przygotowania-do-kanonizacji-plakat>)

1. *Godziny Taboru*. Kraków 2011 (oraz wcześniejsze wydania).
2. *Godziny Taboru. Płyta DVD*. Kraków 2008.
3. *Bądźcie Kościołem. Słowa Jana Pawła II do Ruchu Światło-Życie*. Kraków 2003.
4. *PS. Jan Paweł II do Ruchu Światło-Życie*. Kraków 2011.